

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobkyně: B. T. L.**, zastoupena JUDr. Gustavem Valenzem, advokátem, se sídlem Plzeň, Božkovská 15, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 3. 2005, č. j. 14 Az 471/2003 - 23,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) svojí kasační stížností brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 471/2003 - 23 ze dne 17. 3. 2005, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 870/VL - 07 - C10 - 2003 ze dne 19. 9. 2003, jímž stěžovatelce nebyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a současně bylo rozhodnuto, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nezákonnost způsobenou nesprávným posouzením právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, když v řízení a ve své žádosti o udělení azylu uvedla důvody, které bylo možné pořadit pod ony důvody zvláštního zřetelehodné pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ust. § 14 citovaného zákona, které stěžovatelka ale neuvádí a nekonkretizuje. Jak správnímu orgánu, tak krajskému soudu vytýká, že se dostatečně nezabývaly a nerozhodovaly o otázce, zda byly

dány či nikoliv důvody pro udělení humanitárního azylu, když žalovaný stručně a nepřezkoumatelně dovedl, že nebyly shledány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů a soud, navzdory námitek obsažených v žalobě, se s ust. § 14 zákona o azylu rovněž nevypořádal. Namítá dále, že soud ve svém odůvodnění v jeho úvodu uvedl, že je žaloba důvodná, v závěru odůvodnění rozsudku konstatoval nedůvodnost žaloby a její zamítnutí. Rovněž rozhodnutí žalovaného podle ust. § 91 zákona o azylu tak i soudu považuje za nepřezkoumatelné, neboť oba orgány neuvedly, jak a proč k tomuto závěru dospěly. Oběma musí být známo, že stěžovatelka poté, co opustila ilegálně vlast, může být za toto jednání soudně trestána. Proto lze rozhodnutí žalovaného i soudu o tom, že u stěžovatelky nebyly shledány překážky k vycestování považovat za nezákonné. Stěžovatelka rovněž namítá, že na místo v záhlaví uvedeného předsedy senátu JUDr. Miroslava Formánka je rozsudek podepsán předsedou senátu Ivo Chmelařem, bez bližšího zdůvodnění. To považuje za vadu, která zakládá nezákonnost a nepřezkoumatelnost, pro niž by měl být rozsudek zrušen. Navrhla zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci soudu k dalšímu řízení, kromě toho žádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, odkázal na správní spis, zejména vlastní podání a výpověď, kterou stěžovatelka učinila během správního řízení a na vydané rozhodnutí. Vyplynulo, že důvodem její žádosti o udělení azylu byly ekonomické potíže v zemi původu, vyplývající z její nezaměstnanosti a snaha o legalizaci pobytu. Je zřejmé, že stěžovatelka nesplňuje podmínky stanovené § 12, § 13 zákona o azylu a ve věci neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konstatující právo správního orgánu rozhodnout v rámci volného správního uvážení, a to, že na udělení azylu z humanitárního důvodu nemá žadatel subjektivní právo. Stěžovatelka není pak ohrožena skutečnostmi uvedených v § 91 zákona o azylu a legalizace pobytu nezakládá nárok na mezinárodní ochranu formou azylu, neboť právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky upravuje zákon o pobytu cizinců na území České republiky a k námitkám týkající se odůvodnění rozsudku a náležitosti rozsudku se nevyjádřil. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil zejména následující rozhodující skutečnosti: Stěžovatelka podala žádost o udělení azylu dne 26. 2. 2003, v níž za důvod i udělení azylu označila ekonomické potíže a nezaměstnanost ve Vietnamu, a proto přijela hledat práci do České republiky. Dále uvedla, že není členkou žádné politické strany ani jiné organizace, Česká republika je pro ní cílovým státem, kde chce pracovat, v případě návratu do vlasti se ničeho neobává a její zdravotní stav je dobrý. V pohovoru dne 17. 7. 2003 doplnila, že do ČR přicestovala poprvé v červenci 2002, byla však zadržena a vrácena na Slovensko a poté ilegálně vstoupila na území ČR v prosinci 2002. Na Slovensku o azyl nežádala. Ve Vietnamu pracovala příležitostně, neměla dostatečný příjem, hledala zaměstnání, za práci nikam nepřesídlovala, neměla žádný výjimečný důvod k vycestování a od pobytu v ČR očekávala zlepšení svých životních podmínek. V případě návratu do Vietnamu se ničeho neobává, nikdy tam neměla problémy s policií, státními orgány, do politického života se nezapojovala. Žalovaný po zhodnocení těchto skutečností dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, azyl stěžovatelce neudělil a nevztáhl na stěžovatelku překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v žalobě namítala porušení procesních předpisů podle zákona o správním řízení a neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žádnou z námitek blíže nekonkretizovala. Tato žaloba byla krajským soudem zamítnuta poté, co soud dospěl

k závěru, že se správní orgán dostatečně zabýval tvrzenými skutečnostmi žadatelky o azyl v průběhu řízení o udělení azylu, neshledal porušení procesních předpisů ve správním řízení a dospěl k závěru, že důvody pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12, § 13 a § 14 nebyly dány a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost je podána osobou oprávněnou. Stěžovatelka namítá nesprávné posouzení podmínek neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, míří tedy kasační důvod na ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.. Namítá, že žalovaný porušil pravidla o řízení (správní řád) v neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a při rozhodnutí o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu (námitky jsou podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.). Soudu pak vytýká rozpor v úvodu a závěru odůvodnění rozsudku týkající se důvodnosti podané žaloby, dále vytýká, že se dostatečně nevypořádal s ust. § 14 a ust. § 91 zákona o azylu. Spolu s námitkou týkající se záhlaví rozsudku a podpisu rozsudku jde o důvody podřaditelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v mezích uplatněných kasačních důvodů, vázán důvody kasační stížnosti přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V logice kasačních důvodů je nejprve nutno se vypořádat s námitkou směřující proti vadám řízení před žalovaným, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), přičemž vadou má být nerespektování některých ustanovení správního řádu a nezhodnocení některých důvodů, které stěžovatelka měla ve správním řízení uvádět. Předně je nutno uvést, že v řízení o žalobě napadla stěžovatelka porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46, § 34 odst. 5 a § 47 odst. 3 správního řádu; dlužno dodat, že se omezila pouze na jejich reprodukci, nijak tyto námitky neindividualizovala ve vztahu k příběhu, který ve správním řízení žalovanému předestřela. Proto již přístup krajského soudu, jenž se v rovině mu přezkum alespoň částečně umožňující, touto námitkou zabýval, je nutno považovat za hraniční; ve světle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu není řádně uplatněným žalobním bodem to, že stěžovatelka (žalobkyně) reprodukuje určitá ustanovení procesní normy, nýbrž je nutno, aby uvedla konkrétní individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje výrok za nezákonný. Nestačí odkaz na okolnosti uvedené ve správním spise, nýbrž je třeba uvést konkrétně skutkové děje a okolnosti ve spisu zachycené tak, aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje stěžovatelka za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek č. j. 2 Azs 92/ 2005 – 67, www.nssoud.cz). To se v posuzované věci nestalo a přezkum provedený krajským soudem šel za této situace na samou hranici akceptovatelné rovnosti účastníků řízení a nelze mu nic vyčíst. Konečně stěžovatelka ani v kasační stížnosti neuvedla jakoukoliv skutkovou specifikaci pochybení, již se měl žalovaný v procesu dopustit. V kasační stížnosti namítané nesprávné posouzení právní otázky v neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu by byl omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy jde tehdy, pokud na tam zjištěný skutkový stav by použil jiný právní předpis, než který měl za daného správně zjištěného skutkového stavu správně použít a nebo aplikoval správný právní předpis, ale dopustil se nesprávnosti při výkladu. Na tomto místě musí Nejvyšší správní soud především uvést, že v žalobě stěžovatelka namítala nezákonnost pouze v neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu a pokud v kasační stížnosti vztahuje kasační důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. k ust. § 14 zákona o azylu, jedná se o námitku nepřipustnou, neboť za situace, kdy se jí nemohl krajský soud zabývat jako řádně uplatněnou, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kasačnímu přebírat přezkumnou roli soudu krajských (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Totéž platí i ve vztahu k ust. § 91

zákona o azylu, neboť stěžovatelka výrok o překážce vycestování žalobní námitkou nenapadla.

Stížní námitka směřující do odůvodnění rozsudku v tom, že v úvodu soud konstatuje důvodnost žaloby a v závěru pro nedůvodnost žalobu zamítá, nebyla shledána důvodnou, neboť z obsahu odůvodnění rozsudku krajského soudu nepochybně vyplývá, že soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, a tudíž v úvodu odůvodnění se jedná o chybu v psaní, kterou soud, pokud tak dosud neučinil, odčiní opravou ve smyslu ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. Zjevnou nesprávností je také uvedení jména předsedy senátu v záhlaví rozsudku. Nejvyšší správní soud z protokolu o hlasování zjistil, že předsedou senátu, který o žalobě stěžovatelky rozhodoval, byl Ivo Chmelař, který proto správně napadený rozsudek podepsal. I v tomto případě měl krajský soud po zjištění této zjevné nesprávnosti postupovat ve smyslu ust. § 54 odst. 4 s. ř. s., a pokud tak neučinil, předseda senátu opraví tuto zjevnou nesprávnost dodatečně. Ani chyba v psaní ani zjevná nesprávnost v záhlaví rozsudku nemají však vliv na zákonnost rozsudku krajského soudu.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání rozhodnutí krajského soudu k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, žalovaný, jenž byl procesně úspěšný, podle soudního spisu žádné náklady nevznikly, proto bylo rozhodnuto, že se mu jejich náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu